

Obsah

1/ Úvod	5
2/ Strukturování terestrického prostoru	18
3/ Dynamika v krajině	36
4/ Změny ekosystémů a ekologická stabilita krajiny	42
5/ Vizualizace dat o krajině	49
6/ Typologie a regionalizace krajiny	53
7/ Ekologie člověka: město a venkov	57
8/ Znečištění prostředí	64
9/ Ekologie obnovy	70
10/ Management ekosystémů	75
11/ Ekologické inženýrství/ekotechnologie	79
12/ Globální péče o prostředí	84
Literatura	86

starověm měřítku (typický příklad je vlna mořské stěny). Kvalita krajinné ekologie tkví hluboko v geografii, geobotanice, humanitní ekologii, urbanistice, plánování.

Německý geograf Alexander von Humboldt před více než 200 lety považoval za krajinu „celkový charakter oblasti“, ale termín krajinná ekologie byl poprvé použit až beroucí mluví až od německého biogeografa Carla Trolla na konci 30. let minulého století (Troll 1971). Především, že nová věda by se mohla rozvíjet jako kombinace prostorového, „horizontálního“ přístupu geografů s funkčním, „vertikálním“ přístupem ekologů.

Krajinná ekologie se nutně rozvíjí jako obor více zaměřený k člověku, hraniční disciplína (Naveh et Lieberman 1984), ale souběžně jako přeshraniční nauka vystupující s řadou mimořádně komplexních tématik – je přijímáno, že krajina je velmi složité objektem pro ekologické studie (Ritter et al. 1984, Forman et Godron 1986, Turner 1989, Forman 1995, Forman 1996). Do dnešních dnů je krajinná ekologie změněna z okrajové a kontroverzní subdisciplíny částečně 30. let 90. století v jeden z hlavních proudů. Až přelivem se naplnily integrační vřzvy: populační biologie či evoluční základy geovědy si dnes nelze představit bez interpretací do krajinného měřítko. Od r. 2000 se objevila řádka titulů se soulovím „landscape ecology“ v názvu a nelze si nevšimnout, že mezi autory se převážně objevuje další generace (zhruba